

Θα έλεγα του Βαρθολομαίου: Σύντομα θα δεις κατάματα τον Θεό, τι θα του πεις;

Η ιστορία της πρεσβυτέρας Ουλιάνας Ταμποροβέτς από το Μπερέστγε είναι και μοναδική και συνηθισμένη. Ναός και οικία, που υφαρπάχθηκαν, κατάρρες συγχωριανών «ευχετών» από την «Ορθόδοξη Εκκλησία της Ουκρανίας» και μια ισχυρή, μονιασμένη κοινότητα.

Στο συνέδριο των υπό δίωξη κοινοτήτων με το όνομα «Πιστοί», που διεξήχθη στη Λαύρα των Σπηλαίων του Κιέβου στις 22 Φεβρουαρίου, δεν υπήρχαν σκυθρωπά πρόσωπα. Οι θρησκευόμενοι εξέθεσαν τα προβλήματά τους, χωρίς όμως να παραπονιούνται. Παρόλο, που κίνητρο της συγκέντρωσης ήταν η κοινή συμφορά, επικρατούσε ατμόσφαιρα ενθουσιασμού, όλοι τους είχαν μεγάλη χαρά που έβλεπαν ο ένας τον άλλον, που συζητούσαν, για να μάθουν ή να μοιραστούν κάτι και απλώς να αισθανθούν ότι δεν είναι μόνοι τους, ότι κάθε κοινότητα είναι και μέρος της μεγάλης εκκλησιαστικής οικογένειας.

Η πρεσβυτέρα Ουλιάνα Ταμποροβέτς από το χωριό Μπερέστγε της περιφέρειας Ρόβνο, ξεχώριζε ακόμη και μέσα στην κοινή συνάθροιση για την ενέργειά της, την ειλικρίνεια, την εγκαρδιότητα και την αυθεντικότητά της. Δεν έμοιαζε καθόλου με μια στενοχωρημένη μάρτυρα, όπως οι ορθόδοξοι

συχνά φαντάζονται τη μορφή της συζύγου του ιερέα, που υπέστη επιθέσεις από τους σχισματικούς. Υπερασπίστηκε τον ναό της όντας στους τελευταίους μήνες της εγκυμοσύνης της, ενώ τη στιγμή της αρπαγής γεννούσε το έκτο παιδί της. Και μολονότι αρχικά σχεδιάζαμε να ζητήσουμε από την Ουλιάννα μόνον ένα σύντομο σχόλιο, η συζήτηση είχε ενδιαφέρον και τελικά πήρε τη μορφή μιας ολοκληρωμένης συνέντευξης.

Πώς άρπαξαν τον ναό

– Ουλιάννα, όσες φορές επικοινωνούσαμε με κοινότητες, που έχασαν τον ναό τους, όλες είχαν να αφηγηθούν την ίδια ιστορία. Πώς συνέβη στο δικό σας χωριό;

– Και σε μας επίσης όλα ακολούθησαν το τυπικό σενάριο. Αναστάτωσαν τον λαό, διέδωσαν ψευδείς πληροφορίες για την Εκκλησία μας, αν και έως εκείνη τη στιγμή ήδη είχαμε υπηρετήσει επί δεκαπέντε χρόνια. Θα το πω ειλικρινά: οι ενορίτες μας ήταν εκείνοι ακριβώς, που και έμειναν μαζί μας. Όσοι εκκλησιάζονταν πριν, 150-200 άτομα, τόσοι και συνεχίζουν να εκκλησιάζονται. Τότε ποιος άρπαξε τον ναό; Εκείνοι, που ουδέποτε πατούσαν στην εκκλησία κι εμείς επί ένα μήνα την υπερασπισθήκαμε.

Στις 3 Μαρτίου 2019 ολόκληρη η κοινότητά μας ψήφισε στο ναό ότι παραμένουμε στους κόλπους της Εκκλησίας Μητρός (σ.τ.σ. της Ουκρανικής Ορθοδόξου Εκκλησίας). Ενώ εκείνοι την ίδια ώρα συγκεντρώθηκαν στο σχολείο σε συνέλευση του χωριού. Όμως εκεί συμμετείχαν όχι μόνον ορθόδοξοι, αλλά και πεντηκοστιανοί, και βαπτιστές. Προσήλθαν και από άλλα χωριά. Λόγου χάριν εσείς έχετε καταγωγή από το χωριό μου, ζείτε στο Κίεβο, αλλά ήλθατε στο χωριό και ψηφίσατε ως κάτοικός του. Δηλαδή κανονικοί ενορίτες του ναού δεν υπήρχαν στη συνέλευση στο σχολείο, διότι όλοι οι ενορίτες βρίσκονταν στην εκκλησία.

Κατόπιν τούτου επί ένα μήνα ακόμη υπερασπισθήκαμε τον ναό, έγιναν τέσσερις απόπειρες αρπαγής. Πρώτη φορά ήταν όταν εισήλθαν μέσω των πλαϊνών θυρών στο διακονικό. Κι αποφάσισαν μάλιστα να καταγράψουν πάνω στην Αγία Τράπεζα τα αντικείμενα του ναού, ακούμπησαν εκεί ό,τι υπήρχε στο ιερό και στον ναό. Στη συνέχεια προσευχηθήκαμε όρθιοι έξω από τον ναό. Προσευχηθήκαμε αδιάλειπτα, ενώ έρχονταν ιερείς, έψελναν τον Ακάθιστο ύμνο, ενώ προσευχόμασταν. Ήμουν τότε στην 40^η εβδομάδα της εγκυμοσύνης και δυσκολευόμουν πολύ να το αντέξω. Και μια φορά, όταν ήδη βρισκόμουν στο μαιευτήριο, οργάνωσαν τον λεγόμενο «διάδρομο ντροπής». Ήθελαν οι άνθρωποι μας και ο ιερέας να περάσουν ανάμεσά τους, ενώ αυτοί μας φώναζαν «αίσχος». Κρίνετε μόνοι σας, αίσχος σε ποιον; Σε εκείνον, που ήλθε να προσευχηθεί για την υγεία σου; Σε ποιον; Ήταν πολύ δύσκολα τότε. Ψάλλουμε την προσευχή του Ιησού και το Πιστεύω, ενώ αυτοί «Δεν πέθανε ακόμη η Ουκρανία» (σ.τ.μ. τον εθνικό ύμνο). Και φωνές και

φτυσιές και ο ιερέας μας ξυλοκοπήθηκε πολλές φορές κατά τη διάρκεια εκείνου του μήνα.

Κατέλαβαν τον ναό στις 2 Απριλίου του 2019. Η αστυνομία στεκόταν έξω και δεν επέτρεπε την είσοδο στο ναό στους ανθρώπους μας. Έφθασαν αυτοί και διέρρηξαν τις πόρτες με ηλεκτρικό πριόνι. Χτύπησαν γέροντες, τραβούσαν από τα μαλλιά κοπέλες. Είναι πολύ δυσάρεστο να τα θυμούμαι τώρα. Οι άνθρωποι ήταν σαν παράφρονες, καταλαβαίνετε; Κοιτάζεις κατάματα τον άνθρωπο και τα μάτια του είναι σαν να μην υπάρχουν. Νομίζω ότι εκείνοι, που βρέθηκαν τότε εκεί, τώρα μετάνιωσαν. Στην περιοχή μας άρπαξαν τέσσερις ναούς και οι πρωτοστάτες κατάγονται όλοι από το χωριό μας. Οι άνθρωποί μας ήταν αδύνατο ακόμη και να περπατήσουν ήσυχα στο δρόμο, γιατί τους εξύβριζαν. Αλλά ακόμη και τώρα, που οι ενορίτες μας πηγαίνουν σε ένα αγροτικό σπίτι να προσευχηθούν, τους σταματούν και τους προσβάλλουν με το υβρεολόγιό τους. «Πού πας, ρε; Στο Μοσχοβίτη παπά;» και τους βρίζουν από πάνω ως κάτω. Άρπαξαν τον ναό, την οικία του ιερέα, ακόμη και το παρεκκλήσι στο κοιμητήριο του ναού. Τώρα, όταν κηδεύουμε τους ανθρώπους μας, πρέπει να πάμε στον «παπά» τους (για να ανοίξει το παραπόρτι), προκειμένου να μπούμε στο παλαιό κοιμητήριο. Τελούμε τις εξόδιες ακολουθίες στην αυλή ή δίπλα στον τάφο.

– Πού προσεύχεσθε τώρα;

– Προσευχόμαστε με τον ιερέα μας στην κατοικία του. Στην αυλή μας υπάρχει ένα καλυβάκι, που από καιρό θέλαμε να γκρεμίσουμε. Με το θέλημα του Θεού έγινε έτσι, ώστε μέχρι τότε δεν το είχαμε πειράξει. Εκεί φτιάξαμε τον ευκτήριο οίκο μας, ένα παρεκκλήσι στην αυλή. Κατά μέσο όρο στην ακολουθία στέκονται 140 άτομα. Κάθε εβδομάδα τελούμε ολονύκτιες Θείες Λειτουργίες. Ακόμη και σε αυτές προσέρχονται ως και 50 άτομα.

Για το μίσος στο χωριό

Έχουν περάσει δύο χρόνια και μόλις τώρα αρχίζουν και συναναστρέφονται οι οικογένειες, μόλις τώρα! Έως πρόσφατα ούτε καν οι οικογένειες δεν επικοινωνούσαν μεταξύ τους. Αλλά και τώρα δεν μπορούμε να πούμε ότι όλα πέρασαν. Έχουμε και τώρα πόλεμο στο χωριό. Γιατί γίνεται διαχωρισμός σε «δικούς μας» και «δικούς σας». Αυτό είναι το πρώτο. Και το δεύτερο, ότι μόλις αποφασίσαμε να αγοράσουμε γη για την κατασκευή ναού, δεν μας αφήνουν να το κάνουμε. Εκφοβίζουν εκείνους, που πουλούν αυτό το οικόπεδο. «Τόλμα μόνον να πουλήσεις, είσαι προδότης» κλπ. Κι όταν ήδη αγοράσαμε το οικόπεδο για τον ναό, άρχισαν τις δικαστικές προσφυγές.

Έγραψαν εκ των υστέρων κάποιον ως συνιδιοκτήτη σε αυτό το οικόπεδο και προσπαθούν δικαστικώς να αποσπάσουν 600 μέτρα, οπότε πάλι βρεθήκαμε στο δικαστήριο. Οι δίκες συνεχίζονται αδιάκοπα εδώ και δύο χρόνια. Παλαιότερα εξαιτίας του ναού, τώρα εξαιτίας του οικοπέδου. Τους παρακαλούμε, επιστρέψτε μας τουλάχιστον τα ιδρυτικά έγγραφα της κοινότητας, γιατί δεν έχουμε τίποτε, ούτε την επίσημη καταχώρηση, ούτε ναό. Γι' αυτό δεν μπορώ να πω ότι τα

περάσαμε. Όχι, και τώρα τα περνάμε, κάθε φορά ξανά. Πολλοί ιερείς κατάγονται από το χωριό μας κι όταν βλέπεις ότι ένας υπηρετεί σε καθεδρικό ναό, ενώ εσύ κάνεις ταπείνωση και λειτουργείς σε καλυβάκι, είναι δύσκολο να σας το περιγράψω. Μπορούν να το καταλάβουν μόνον όσοι τα έχουν βιώσει. Ήλθαμε ως εδώ και πάλι ζωντανεύουν στη μνήμη μας όλα: «ντροπή», φωνές «να φύγει ο Μοσχοβίτης παπάς...».

Άρχοντες, μη διαχωρίζετε τους ανθρώπους!

– Τι θα ζητούσατε από τις Αρχές;

– Θέλω να παρακαλέσω τους άρχοντες να μην διαχωρίζουν τους ανθρώπους. Είμαστε όλοι μας Ουκρανοί πολίτες. Κι εγώ είμαι Ουκρανή πολίτης. Τα παιδιά μου είναι πολίτες της Ουκρανίας. Μιλάμε και επικοινωνούμε στο σπίτι στην ουκρανική γλώσσα. Τραγουδάμε κάθε τόσο τα ουκρανικά τραγούδια. Και γιατί τότε είμαι «Μοσχοβίτισσα προδότης»; Μόνον και μόνον επειδή δεν πρόδωσα την πίστη μου; Σύμφωνα με το Σύνταγμα της Ουκρανίας όλοι μας έχουμε δικαίωμα στην πίστη. Κατά τη συνείδησή μας. Όποιος, όπως επιθυμεί, έτσι και πιστεύει. Σε μας ακόμη και σατανιστές μπορούν να προσεύχονται, οι μουσουλμάνοι μπορούν, αλήθεια δεν είναι; Ενώ οι ορθόδοξοι χριστιανοί, όπως μας αποκαλούν, του Πατριαρχείου Μόσχας, δεν έχουν δικαίωμα ούτε να θάψουν κανονικά τον άνθρωπό τους στο χωριό! Γιατί!;

Πρόσφατα είχαμε ένα περιστατικό στο χωριό μας. Κηδεύαμε μια γιαγιά 100 ετών. Και καθώς περνούσε ο «παπάς» τους (σ.τ.σ. της ΟΕΟ, «Ορθόδοξης Εκκλησίας της Ουκρανίας») ρώτησε, τίνος είναι η κηδεία; Και του απαντούν μια Μοσχοβίτισσα πέθανε. Έστω και μία φορά στα εκατό της χρόνια ταξίδευσε στη Μόσχα; Τι είδους Μοσχοβίτισσα είναι αυτή; Είναι Ουκρανή. Έδωσε όλη τη ζωή της στην Ουκρανία. Θέλω να παρακαλέσω τις Αρχές, μην διαχωρίζετε τους ανθρώπους, αφήστε μας τη δυνατότητα να προσευχόμαστε. Κοιτάξτε, πόσους ναούς άρπαξαν και κανείς δεν προσπάθησε να τους πάρει πίσω με τη βία, αλήθεια δεν είναι; Γι' αυτό είναι μία μόνον η παράκληση προς τις Αρχές: αφήστε μας να καταχωρηθούμε ως Ουκρανική Ορθόδοξη Εκκλησία, δώστε μας τη δυνατότητα να κτίσουμε. Διότι για παράδειγμα ο επικεφαλής του κοινοτικού συμβουλίου μας μου είπε, ότι θα έλθεις σε μένα έρποντας γονατιστή για να ζητιανέψεις το οικοπέδο και δεν θα σου το δώσω. Δεν διασώσαμε τον ναό, αλλά διασώσαμε τους ανθρώπους. Όλοι οι άνθρωποι είναι μαζί μας, όσοι ήσαν πριν, αυτοί και έμειναν.

Για τον πατριάρχη Βαρθολομαίο

– Τι θα λέγατε στον πατριάρχη Βαρθολομαίο;

– Ότι σύντομα θα συναντήσει τον Θεό και θα τον κοιτάξει στα μάτια. Τι θα του πεις τότε, θειούλη; Ναι τον ονομάζω θείο, διότι δεν τον θεωρώ πλέον πατριάρχη, αφού αθέτησε τους κανόνες. Ο ίδιος κατέστη σχισματικός, αφού αναγνώρισε τους σχισματικούς. Τι έχει προκαλέσει; Οι άρπαγες από την «ΟΕΟ» δικαίωσαν τον εαυτό τους και τις πράξεις τους γιατί δίχασαν το δικό μας και άλλα χωριά. Στην περιοχή μας έχουμε τέσσερα χωριά και τέσσερις τέτοιες εκκλησίες. Τι να του πω του Βαρθολομαίου; Δεν έχω δικαίωμα να δικάζω, μόνον τις πράξεις μπορώ να επικρίνω. Και είναι φοβερό. Φοβερό είναι το πόσα έπραξε, πόσα δάκρυα χύθηκαν και, εξ όσων γνωρίζω, σε άλλους ναούς χύθηκε και αίμα.

Ένωση Ορθοδόξων Δημοσιογράφων/

Υπηρεσία Επικοινωνίας του ΤΕΕΣ